

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

Quotuplex sit pœnitentia 9

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Prima pars huius Reprehensionis.

Quotuplex sit Pœnitentia.

CAPVT IX.

PRIMUM dicunt Aduersarij Librum Reformationis nihil discriminis ponere, inter initialem Pœnitentiam, perquam primò peruenitur ad Christum, & eam quæ competit Christianis si post acceptam gratiam Christi, denuò lapsi sunt in peccatum.

Responsio.

HOc loco rursus manifestam iniuriam faciunt libro Reformationis. Nam in Articulo de Conuersione à peccatis, vera pœnitentia, & Christiana Excommunicatione, disertè docet liber de pœnitentia eorū, qui post acceptam Christi gratiam denuò lapsi sunt in peccatum. Et in titulo de prædicatione pœnitentiæ in genere, docet de vero dolore ac pœnitentia peccatorum, quæ Christianis necessaria est in principio fidei suæ, & quandiu in hoc mundo viuunt, ac necesse habent orare, Pater noster qui es in cœlis, Remitte nobis debita nostra. Estque reuera vna tantum Euangelica prædicatione pœnitentiæ peccatorum, ante & post baptismū, quamuis opera & exercitia pœnitentiæ distincta esse debeant, prout homo in graui peccata post acceptam Christi gratiā relapsus est.

Verè enim Euangelica Pœnitentia peccatorum, est serius ac vehemens animi dolor de omnibus peccatis & transgressionibus diuinorum mandatorum omnibusque quæ Deo in nobis displicent, cum ardenti desiderio ac petitione gratiæ Dei per Christum Dominum, & interno proposito emendationis. Qui dolor & acerbitas prouenit ex metu ac terrore iudicij diuini, & vehementi desiderio misericordiæ Dei, quibus coniuncta sit fides, & seria precatio ad Deum pro remissione peccatorum, firmumque propositum ac zelus sibi posthac à peccatis summa diligentia cauendi: veterem Adamum mortificandi & exuendi, denique in omnibus præceptis Dei seipsum exercendi, ac Christum Dominum magis magisque induendi.

Quis iam dicat, hanc pœnitentiam, hunc dolorem de peccatis, coniunctum cum fide & oratione pro remissione peccatorum, serioque proposito ac firma voluntate emendandi, non debere perpetuò inter Christianos vigere, tam in principio conuersionis eorum ad Deū, quam toto tēpore quo in hoc mundo versantur? Quandoquidem nunquam nō in peccata labuntur, & habent peccatum adhuc in ipsis inhabitans, quod eos perpetuò à bono ad malum abstrahit. At verò si quando Christiani labuntur, & grauioribus se peccatis contaminant, debet & dolor de eiusmodi lapsu ac peccatis, tantò vehementior esse, & oratio pro remissione ardentior: studium quoque prauas cupiditates, & irritamenta ad peccandum extirpandi, veterem Adamum crucifigendi, seq;

in omnibus veris poenitentiae fructibus exercendi, alacrius ac magis strenuum.

Aduersarij ad ostendendum discrimen eius poenitentiae, quam habere oportet, ante acceptam gratiam, & alterius quam post acceptam gratiam, sententiam quandam ex Ambrosio adducunt; in epist. Rom. cap. xi. qui dicit gratiam Dei in baptismo non querere gemitum aut planctum, aut opus aliquod, nisi solam ex animo professionem. Quam verò deceret, ut omnes qui volunt esse doctores Ecclesiae Christi, ante omnia sacras Scripturas producerent & intuerentur?

Si enim id fieret, dubium non est, aduersarios cum D. Ambrosio in hac expositione verborum Pauli nullo modo consensuros. Si enim haec Ambrosij verba simpliciter intueri, & quemadmodum sonant, intelligere velimus, scripturis ex diametro repugnant, Gratia enim Baptismi, ab his, qui adulti eum perceperunt, veram requirit peccatorum preteritorum, ac vitae male transactae poenitentiam, quae sine gemitu & planctu esse non potest. Lucas Act. 2. scribit de iis, quos Petrus statim post missionem Spiritus S. ad Christum conuertit, quod audito sermone Petri, compuncti fuerint corde, adeo ut Petro, & reliquis Apostolis dicerent, *quid faciemus viri fratres?* Sic quando Petrus illis respondit, *πισυχοσαστε*, hoc est, poenitentiam agite prioris vitae vestrae, eiusmodi procul dubio dolorem de peccatis suis ab eis requisivit qui nec ipse sine gemitu ac planctu esse potuit.

Sic & Marcus Euangelista scribit de his, qui à Ioanne baptizabantur, quod peccata sua confessi fuerint: quod certe sine gemitu ac planctu non fecerunt: quemadmodum omnes quoque, qui vnquam diabolo & operibus eius apud Baptismum ex animo renunciarunt. De quo in libro de utilitate poenitentiae adscripto Augustino sic legitur: Nam neque ad baptismum Christi in quo omnia peccata delentur, quisquam bene accedit, nisi agendo poenitentiam de vita pristina, Nemo enim eligit vitam nouam, nisi quem veteris poenitet.

Merito igitur Aduersarij huic dicto Ambrosij supersedissent, idque hoc loco non adduxissent.

Hoc quidem verum est, cum vetus disciplina poenitentialis de qua Cyprianum allegant, adhuc versaretur in vsu (quae verò pro dolor iam dudum collapsa est, etià in aduersariorum administratione) requirebatur ab his, qui post baptismum fuerant in graua peccata prolapsi, diuturnior ac magis ferius gemitus & planctus de peccatis, vnà cum alijs fructibus & operibus poenitentiae, antequàm tales rursus absoluerentur, & ad communionem Christi admitterentur, quàm requirebatur ab his, qui se primùm Christo in sacro baptismo tradebant. Nihilominus tamen Ecclesia Christi semper ab omnibus his, qui in aetate adulta baptismum perceperunt, veram poenitentiam de peccatis, atque idcirco talem diaboli ac mundi renunciationem requisivit, quae sine gemitu ac planctu de peccatis esse non potuit.